

<http://soorihsindhiadab.website2.me>

books.sindhsalamat.com

آنء بم جىكر پڙهڻ وڃان ها

پارائى شاعري

منٺار سولنگي

سڄاڻي اشاعت گهر - دڙو

<http://soorihsindhiaadab.website2.me>

www.sindhsalamat.com

books.sindhsalamat.com

صاحب خان "سورھ" میراڻي - نئون ديرو

Cell No : 0344 - 3919786

حق ۽ واسطا محفوظ

آئین بہ جیکر پڑھن ویجان ها	: کتاب
ہارن لاء شاعری	: موضوع
منثار سولنگی	: شاعر
پہرین	: ایڈیشن
جون 2006	: سال
موهن لال مکتوبات	: ناشر
ہوت میگزین اور ۶ کیشوئل	: کمپوزنگ
سچائی اشاعت گھر - دہلی	: چھاپندہ
انتیل کمپنی کیسٹن. حیدر چوک حیدرآباد:	: چھپندہ
30 روپيا	: قیمت

AUN BA JEKAR PARHAN WANJAN HAA, written by Manthar Solangi, Published by Sachai Ishiat Ghar Daro Sindh, Pakistan. First Edition June 2006. Price Per Copy Rs:30/=

<http://soorihsindhiaadab.website2.me>

سندو ۽ ڪاشف

جي
نانء

<http://soorihsindhiaadab.website2.me>

پنهنجي ٻار ان

محترم منار سولنگي جي ٻارائي شاعري -آن: به جيڪر پڙهڻ وڃان ها- اوهان جي هٿن ۾ آهي. منار ته فقط ٻارن لاءِ لکيو آهي. پر هن وڌيڪ لاءِ به لکيو آهي. سندس وڌيڪ لاءِ شعري مجموعو به ترتيب ٿيڻ آهي. جيڪو پڻ جلد جيڪي اوهان جي هٿن ۾ ايندو.

منار سولنگي. پنهنجي شخصيت توڙي ڪم جي حوالي سان. ٽئين ٽپيءَ ۾ وڏو نانءُ آهي. هن سنڌي ادبي سنگت کي ٻيهر متحرڪ بنائڻ ۽ اڪيڊميڪ ڪرمار اڏا ڪرائڻ ۾ پنهنجو پرمور رول ادا ڪيو آهي ۽ سندس ان ڪم کي سنڌي اهو چوڻو ته پوري سنگت کي منار جهڙن ۾ خلوص ۽ هڏ ٽوڪي ساڻين جي سدائين گهرج رهي آهي.

يوسف سنڌي

ريشمر جهڙا هٿڙا

مهاڳ

جڏهن به ٻارن جي ادب جو ذڪر نڪرندو آهي، اسين ٽيگور، ڊڪنس ۽ ٻين ليکڪن جي حوالي سان، ٻار ۽ ٻارن جي ادب جي اهميت بيان ڪندي، چوندا آهيون ته ٻولي ۽ ادب جي ترقيءَ لاءِ ٻارن جي تعليم ۽ ادب جي اؤسر نهايت ضروري آهي. اسان جون گذريل ويهن سالن کان ڪيل اهي ڳالهون ۽ تقريرون اڃان تائين ڪا عملي صورت اختيار نه ڪري سگهيون آهن. انهيءَ عرصي ۾ اسان جي ٻارن جو تعليمي معيار افسوسناڪ حد تائين ڪرندو رهيو آهي. پرائمري اسڪولن ۾ ٻارن کي نه نظر ياد ڪرايا ويا وڃن. نه ئي انهن کان پتيون لکرايون پيون وڃن. انهيءَ ڪري تمام ٿورن ٻارن کي نظر ياد آهن ۽ ايڪڙ ٻيڪڙ ٻارن جا اکر وٺندڙ آهن. اسڪولن ۾ پڙهائيءَ جو وقت گهٽجي ويو آهي. ٻار، ڪتابن کان پري پهچندو ٻيو وڃي. پاڙي پاڙي ۾ مٺي سٺيما گهر کلي ويا آهن. جتي ٻارن جو ڳامت آهي. اهڙي ماحول ۾ درسي ڪتاب، ٻار کي پاڻ ڏانهن متوجه ڪرڻ ۾ ناڪام ويا آهن. اها نهايت خطرناڪ صورتحال آهي. جنهن مان سنڌ جو مستقبل هن وقت گذري رهيو آهي. اهڙين حالتن ۾ جيڪڏهن ڪو ليکڪ يا شاعر سنڌ جي مستقبل کي ستوازن لاءِ پنهنجي ٻارن ڪوشش ڪري ٿو ته اها ساراهه لائق آهي.

ٻار کي ڪتاب جي ويجهو آڻڻ واري انهيءَ ڪوشش ۾ اسان جو سڄاڻ شاعر منار سولنگي به شامل ٿي ويو آهي. اسان جا منظر ادبي ۽

ثقافتي ادارا خاموش آهن، جنهنڪري اسان جون انفرادي ڪوششون رٿابنديءَ ۽ درجہ بنديءَ کان سواءِ آهن. اهوئي سبب آهي جو جڏهن روس، فرانس، جپان ۽ چين وغيره هر شايع ٿيندڙ ٻارن جي ادب جا انگ اکر ڏسون ٿا ته سوچڻو ٿو پوي ته سنڌي ادب جي ٻين الاقوامي ادب سان ڪلهي ملائڻ واري اسان جي دعويٰ ڪيتري قدر درست آهي؟ خبر ناهي ته اسان خوشفهمين جي سهاري اڃان ڪيترو هلنداسين.

منار سولنگيءَ ٻارن لاءِ شعري مجموعي ”آءُ به جيڪر پڙهڻ وڃان ها.“ ذريعي پهرين ڪوشش ڪئي ته جيئن ٻار سندس نظمن جي رانديڪن ڏانهن ڇڪجي، ڪتاب پڙهڻ جا هيراڪ بڻجن. منار، نئين ٽهيءَ جو هڪ سڄاڻ شاعر آهي، جيڪو آهستي آهستي ادب ۾ پنهنجي جاءِ والاريندو پيو وڃي. هن پنهنجي ذات ۽ ڏانءُ ذريعي ٻارن لاءِ گيت ۽ نظم رچيا آهن. هن ڪتاب معرفت فقط ۲۰ ٻار به جيڪڏهن ڪتاب پڙهڻ جا هيراڪ بڻجن ٿا ته اها منار جي وڏي ڪاميابي ۽ فخر لائق ڳالهه ليکبي.

ڏک، زندگيءَ جي حقيقت آهن. طبقاتي نظام ۾، اسان جو غريب سماج، ڏک ۽ مصيبتن جو اولڙو آهي. پوزندگيءَ جي شروعاتي مرحلي ۾ ٻارن کي اهڙن اثرن کان محفوظ رکڻو آهي. انهن لاءِ اسان کي خوشي، وندر ۽ راند روند جا گيت لکڻا آهن ته جيئن اهي ڏکين حالتن ۾ ذهني دٻاءُ ۽ احساس ڪمٽريءَ جو شڪار نه ٿين ۽ منجهن اڳتي وڌڻ جي جستجو قائم رهي سگهي. وقت سان گڏ، جڏهن هو سمجهه پريا ٿيندا، ڪين طبقاتي شعور حاصل ٿي ويندو.

جانورن ۽ پکين سان ٻارن کي نفسياتي طرح لڳاءُ هوندو آهي. دنيا جي سمورين ٻولين ۾ ٻارن لاءِ سرچندڙ ادب ۾ پکي ۽ جانور مکيه موضوع هوندا آهن. منار به ان ڳالهه کي نظر ۾ رکيو آهي. ”ڪاشي ۽ ڪانو“ ان سلسلي ۾ سندس سٺو نظم آهي. ته ڪاشي اداس ٿي وڃي ٿو.

جڏهن ڪانو وڃن ٿا موٽي
 تڏهن ڪاشي روڻندو آهي.
 ان کان سواءِ اهڙا نظر، جن ۾ آکاڻي ٻڌائڻ وارو انداز هوندو آهي،
 تن ۾ ٻارن جي وڌيڪ دلچسپي پيدا ٿيندي آهي. نظر ”ڪاڪو
 ڪرمون“ ۾ اهڙو ئي انداز اختيار ڪيو ويو آهي، جيڪو ٻارن کي ضرور
 پسند ايندو.

ٻارن شور مچايو آهي
 ڪاڪو ڪرمون آيو آهي
 راند روند ۾ وندر سان گڏ مٺار جا ٻارن لاءِ ڪي اهڙا به شعر
 آهن، جن ۾ ڪجهه صلاحون ۽ پيغام ڏنل آهن. اهڙن شعرن ۾ به هن
 جو لهجو ٻارن جي ذهني پنهنجي مطابق سادو ۽ نرم آهي.

ريشم جيتڙن هڻڙن ۾
 پيار جا پرچم آڄ لهرائون

تنهنجي ڌرتي جيگل آهي
 هن سان نينهن نياڻج ٻڙا

ويهن مان ڪجهه ورثو ناهي
 اڳتي قدم وڌائج ٻڙا ...

علم جي مشعل روشن رک تون
 صاف هميشه تن من رک تون.

ٻارن لاءِ ادب سرجي وقت هڪ خاص ڳالهه ذهن ۾ رکڻ ضروري آهي ته ”ٻارن بابت ادب“ ۽ ”ٻارن لاءِ ادب“ ۾ فرق آهي. امان اڪثر اها غلطي ڪري ويهون ٿا ته ٻارن بابت ادب کي به ٻارن لاءِ ادب ۾ شامل ڪري ڇڏيندا آهيون. منهنجي نظر ”منهنجو نانءُ نيو آ سائين“ ۾ هڪ ٻار جا احساس سندس ئي لفظن ۾ بيان ٿيل آهن. پر اهو نظر ٻارن جي ادب ۾ شمار نه ٿيندو. ساڳئي ريت حفيظ شيخ جي ٻار بابت نڪيل ڪهاڻي ”امان مان اسڪول نه ويندس“ به ٻارن لاءِ ناهي. منار جا نظر ”فلسطيني ٻار“ ۽ ”آءُ به جيڪي پڙهڻ وڃان ها“ ٻارن بابت ضرور آهن. پر مواد جي لحاظ کان انهن کي ٻارن لاءِ شاعريءَ ۾ شمار نٿو ڪري سگهجي. اها ڪا وڏي ڳالهه ناهي. شروعات ۾ سڀني شاعرن/ليکڪن کان ان قسم جون غلطيون ٿيون آهن. بنيادي ڳالهه جذبي ۽ محبت جي آهي. منار جنهن جذبي سان ٻارن لاءِ نظر ۾ گيت تخليق ڪيا آهن، تنهن لاءِ هو جس لائق آهي. مون کي اميد آهي ته هو ان کان به وڌيڪ محبت سان ٻارن لاءِ وڌندڙ گيت سرجيندو رهندو -

ادل سومرو
واري تر سکر

ٽڪا ٽم سٽا

جيئجل منهنجي ماءُ
تنهنجي دعا سان ته پوءِ
لڳندو نه ڪوسو واءِ.

منهنجا ننڍڙا ڀاءُ.
ڪاوڙ ڪر نه ايتري.
هان هي شئي ڪاءِ.

اڳتي هلندو هل.
پاڻهي رستو ڏيندا،
راه جا توکي جبل.

قيمتي آهر هڪ پل.
سائي ڪجهه آئيندي لڳ سوج،
واندو ويهي هٿ نه مل.

جڳ جڳ جيئي سنڌڙي.
هن تان آ قربان.
تنهنجي منهنجي جندڙي.

بابل خرچي ڏي.
خانوءَ جي ڏڪان وٽ،
سيڪو ٿو سڌي.

=

مان پي رکندس مان.
پنهجيءَ پياريءَ سيند جو،
بشجي دريا خان.

ٲاراڻا ٲول

روڊ تي ٻس.
 ٻس ۾ ٻس.
 وڃ اٽڪول
 ڇڏ ڪيم.
 روڊ تي ٻس.
 ٻس ۾ ڪوڙ.
 خيال سان وڃ.
 اڳيان ٿي موڙ.
 روڊ تي ٻس.
 ٻس ۾ ٲار.
 اچو ته ٲايون سي.
 ڪنن سندا ٺار.
 آٲ تي ڪڪر
 ڪڪر ۾ مينهن.
 شال نه ڏسين ٻچڙا
 ڪڏهن ڪوسو ڏينهن.

سنت جا پار

واريء جا هي گهر ٿا ٿاهن.
هر ٿا ٿاهن. هروڙا ڏاهن.

منهنجي دل جا ها آلا.
وڻندا آهن هي پار آلا.

سمند ڪٽاري سون ميڙن.
ستوء جي نهرن سان ڪيڏن.

آئيدي جا معمار آلا.
وڻندا آهن هي پار آلا.

مڪتب ويٺي تهڪ ڏين ٿا.
پاڻ وڌن جي عزت ڪن ٿا.

گلڙن جا هي هار آلا.
وڻندا آهن هي پار آلا.

رائڊيڪن سان راند ڪندي
گيت گهانا ڳائيندي.

سند جي ٿيندا سار آلا.
وڻندا آهن هي پار آلا.

اجرڪ توڻي پائن جڏنهن
گيت جمالو ڳائڻ جڏنهن.

دل ٿئي ٿي ٿار آلا.
وڻندا آهن هي پار آلا.

لولي ۽ گولي

آمر مونڪي لولي ڏي.
لوليءَ سان گڏ گولي ڏي.

ڌاڙيلن جا ڌاڙا ڏسدي.
ويران سارا پاڙا ڏسدي.

منهنجو جيءَ جهري پيو آ.
من ۾ مڇ ڀري پيو آ.

ڀارن کي پي اغوا ڪن ٿا.
ڏاڍو تن کي رسوا ڪن ٿا.

ماءُ جون ڏانهون ڪون ٻڌن ٿا.
ڪنهن جون آهون ڪون ٻڌن ٿا.

ماڻهو وحشي ٿي پيا آهن.
جهنگ جا جهنگلي ٿي پيا آهن.

تن کي مارڻ چاهيان ٿو.
پٽ تي ڊاهڻ چاهيان ٿو.

هاره

ڏينهن ٿئي جو ڌرتي ڪيڙي.
جهنگ وڌي ۽ لاه اڪيڙي.
ماڻڪ، موتي هيرا ميڙي.
وڃ نه اچي ڪنهنجي جهيڙي.

پنهجي جان نه جنهن کي پياري.
سو آ هاري، سو آ هاري.

ايمان جنهنجو آهي محنت،
ان مٿي جنهن وٽ آه محبت.
ان جي ڏاڍي آهي عظمت.
پو به رٿل آ هن کان قسمت.

رٿندي جنهن آ عمر گذاري.
سو آ هاري، سو آ هاري.

جيئن جنهن جو ٻين نه آهي.
تتي ۽ تڏي ۽ پيو هر ٿو ڪاهي.
پکيندي پکيندي ڳاه ٿو ڳاهي.
ان جون اوجيون راهيون ٺاهي.

بوکي جيڪو وڻن ۽ ساري.
سو آ هاري، سو آ هاري.

ملڪ مٺي جا ماڻهو پيارا.
جن جا روپ وڻن ٿا سارا.
حق جا ڇنڊا رهندا تارا.
دوليءَ، دودي، هوشو پارا.
آخر ٿيندي تن جي ساري.
سو آ هاري، سو آ هاري.

ٻاراڻو غزل

ننڍڙا ٻالڪ تنهنجي قسمت.
تو سان سڀ ڪي آهي نفرت.

ميرا ڪيڙا جسر به ميو،
توتي ڪنهنجي ڪانهي شفت.

ڌرتيءَ تي حق تون به رکين ٿي.
ملڻ ڪي توکي ٿي عزت.

ڇوڻا وڪڻي ڇل ٿي ٻيو آن،
جهت ڪن ويهي وڻ ڪا فرحت.

پٿر ٿي ويا ماڻهو آهن،
ڪير ٻڌي ڪانهي فرصت.

ميو آهن ڪوئلو ٺاهين،
مان ٿو ڄاڻا تنهنجي عظمت.

آهين تون ”مٺار“ ٻارو،
منهنجي تو سان آه محبت.

●

باغ جو سير

سير ڪيون آڇ باغ جو پارو.
وڻندڙ آهي واه نظارو.

گلڙن ۾ گلڙاري آهي.
موسر ڪيڏي پياري آهي.
سرسبز ٺڳو ٻو آهي مارو.
وڻندڙ آهي واه نظارو.

ڪوئل ٻولي مور نچن ٿا.
خوش ٿي طوطا ٽين ٽين ڪن ٿا.
آهي گلشن ڀاڳ ڀلارو.
وڻندڙ آهي واه نظارو.

ڏاڍو وڻي ٿو ٻارن ڪي.
خوشي ٿئي ٿي ٻيارن ڪي.
چمڪي ٿو اڄ هن جو چارو.
وڻندڙ آهي واه نظارو.

او موليد

تندڙا تندڙا هٿڙا جوڙي.
توڪي مالڪ عرض ڪيون ٿا.
شان اسانجا عرض اگهائين.
هي تمنا دن ۾ رکيون ٿا.

ڪاٺون خوش ٿي مٿا لولا

منهنجا مولا.

ڪاڪو ڪمن هاري آهي.
هڪ ويٺو ويهي پيو ڪاٺي.
ڏينهن سڄو هو ڌرتي ڪڙي.
رات جو ويٺو نرڪ وهائي.
ان جا پ ڪر ڪر تون مولا

منهنجا مولا.

ناني نوران روز رڙي ٿي.
ان جو ٿي ويو مال آ چوري.
مڪ هتي ڪو ڪونه ڏسڻ ٿا.
ڏينهن ڏٺي جو ڪن ٿا زوري.

ڏاڍا ماڻهو ياندر پولا

منهنجا مولا.

طاقت ڏي ڪا پاڻ ڪي سائين
اوندا هي جي ڪريون پڇاڻي.
شال رهي هي ڌرتي روشن.
سائين ٿي اڃ اڃ تون ساڻي.

دور ٿين پ رتج ۾ رولا.

منهنجا مولي.

آئون به جيڪر پڙهن وڃان

چٿو سٽا

ٻارن جا او شاهه ڀٽائي.
سنڌ جو توڙو برساهه ڀٽائي.
تنهنجي ڌرتيءَ تي ڪي ٻالڪا.
ٻڪر ٿين ٿا ٻاهه ڀٽائي.

دودي جهڙا پاڻ دلير.
هوڻو جي لنگار اسان ۾.
جان ڏيبي هن ڌرتي جي لاءِ.
سڀنيهن سنڌي ڪجڪار اسان ۾.

منزل واري وات اسان.
روشن روشن لات اسان.
وڃي جيڪي هوندا تن جا.
ٿورينداسين ڳات اسان.

صاحب خان ”سوره“ ميراڻي - نئون ديرو

Cell No : 0344 - 3919786

سھڻي صلاح

محنت ڪر تون محنت دوست.

محنت ٻر آ، عظمت دوست.

علم جي مشعل روشن رک تون.

صاف هميشه تن من رک تون.

ملندو ٻيو محبت دوست.

محنت ٻر آ عظمت دوست.

سڀ ڪم توکي ڪرڻو آهي.

ويهن مان ڪجهه ورتو ناهي.

ويهن معنيٰ ڏلت دوست.

محنت ٻر آ عظمت دوست.

ٻوڪ ڀڃايون ان اڀارين.

آتم مٽي مان سون پڻايون.

ٿيندي پنهنجي شهرت دوست.

محنت ٻر آ عظمت دوست.

ننڊين

پڪڙي هٿ ۾ بويت پيارا.
پڪاڙها پيلا رنگن وارا.

ڏينهن تي جو گهر مان نڪرڻ.
ڏاڍو ياد اچي ٿو ننڊين.

هٿ هٿن ۾ ڏيئي هلندي.
گڏجي گيت جمالو چوندي.

ياڙي جي گلن ۾ ڍورڻ.
ڏاڍو ياد اچي ٿو ننڊين.

واري جا ڪجهه ڪهڙا ٺاهي.
پل ۾ ٺاهي پل ۾ ڏاهي.

تازيون وڄائي ته ته تهڪڻ.
ڏاڍو ياد اچي ٿو ننڊين.

ڪاڪي ڪرمون کي چيڙائي.
اڳ ۾ ان کان پاڻ رسائي.

جهت بر ان سان پنهنجو پرچو.
ڏاڍو ياد اچي ٿو ننڍپڻ.

هو منٿار. منور پي هو.
جاني. زاهد. سندري هو.

گڏجي يار فدن چيڙن.
ڏاڍو ياد اچي ٿو ننڍپڻ.

1. منور منور

2. اياتر جاني

3. تراهد هراڻوي

4. ڊاڪٽر پير سرور

5. قدا حسن منور

سڀ ٻلجتي جا دوست

ڪاڪو ڪرمو

ٻارن شور مڃايو آهي.
ڪاڪو ڪرمو آيو آهي.

سڀني کي آ ڪاڪو پيارو.
آهي ٿورو رنگ جو ڪارو.

وڪڻڻ آيو پٺڻ ڪولا.
ٻارن جا ويس ويڙهي ٽولا.

ٻي ٻي آهي پيو ڪٻائي
تندڙن ۾ ٿو مٿت ورهائي.

ٻارن کي وندرائڻ خاطر.
رٿن کي پرڇيائڻ خاطر.

روزن ٽپن ٽپن وان وان پڌائي.
سڀني جي دل کي وندرائي.

ٻارن شور مڃايو آهي.
ڪاڪو ڪرمو آيو آهي.

چو سٺا

ڪنهن جو ٻالڪ آهي هيءُ
جنهن کي ڏاڍو ٿئي ٿو سيءُ.
هن جي ڪاٺي ماءُ نه آهي.
۽ نه اٿس ڪو شايد پيءُ.

ٺٽڙا ليرڙون ليرڙون هن جا.
هيڏي هوڏي واجهائي ٿو.
ڪنهن کي ڪوئي باپا، باپا.
هي روئي نير وهائي ٿو.

ٺٽڪي ٺٽڪي سمهي پوي ٿو.
اٿيندي ٺٽ ڪو سوچي ٻار.
اوڪي آهن جيون رستا
مولني تون ڪو پيرڙو تار

ڪها

موليٰ مونکي طاقت ڏي،
هوش واري حشمت ڏي۔
ڌرتي سان جي ويل ٿين ٿا۔
ننڍڙا ٻانڪ ڀڪ مرن ٿا۔
تن جو واهي آءُ ٿيان۔
جيجل جي لٽ جيان مران۔
منهنجو ننڍڙو قد آ ته چاهي!
منهنجي سوج ننڍي ته ڪونهي،
سڀني ۾ دل ننڍي ته ڪونهي۔
ڌرتي جو مان ننڍڙو پٽڙو،
دودو بڻجن چاهيان ٿو۔
دونهه بڻجن چاهيان ٿو۔
موليٰ مون کي طاقت ڏي۔
هوش واري حشمت ڏي۔

مينهن ۽ ٻار

اپ تي ڪڪرن کڙ کڙ ڪئي آ.
يوندن ڪيو وسڪارو آهي.
مينهن اچي ٿو. مينهن اچي ٿو.

ٻارن ۾ هڪ جوش اچي ويو.
ٻارن لڻ ڏينهن هي ٻارو آهي.
مينهن اچي ٿو. مينهن اچي ٿو.

هي ڇا؟ بادل زور سان ڪڙڪيا.
آڪاش ويو ٿي ڪارو آهي.
مينهن اچي ٿو. مينهن اچي ٿو.

سي سي سي سي لڳي ٿو.
زور اچي ويو ٻارو آهي.
مينهن اچي ٿو. مينهن اچي ٿو.

سڀئي

ڪلفت دن مان دور ڇڏايو.
 رٿلن کي مٿا ڀرجايو.
 ديس جون نظرون اوهان ۾ آهن.
 منزل ڏي اوهين وڪ وڌايو.
 رينر جهڙن هٿن ۾ سڀي.
 پيار جا ڀرچراچ ٺهرايو.
 وقت نه ڪنهنجو ساڻي آهي.
 ائين نه پنهنجو وقت وڃايو.
 ڪوڙ جو ڪند مروت ڀارو.
 سچ جا سڻي يار ڪڍايو.
 ڪٿي مٿار تصيحت جيڪا.
 ان مان پارو سبق پرايو.

گيت اڏڻ جا

گيت لکان ٿو ٻارن لئــ.
ڌرتي جي معمارن لئــ.

نيٺ وڌي هي وڏڙا ٿيندا
سک جو ڪوئي ساهه پئيندا.
انهن روئن تارن لئــ.
گيت لکان ٿو ٻارن لئــ.

اچرڪ نويي پائڻ ٿا.
گيت وطن جا ڳائڻ ٿا.
سهڻن ۽ سڄارن لئــ.
گيت لکان ٿو ٻارن لئــ.

جن سان ڌرتي پياري ٿي
مرهڻو جن ڪنڌاري ٿي.
سائين ساهه سهارن لئــ.
گيت لکان ٿو ٻارن لئــ.

سنتي ٻار

آهن چڻ موتين جا هارَ.
سِيئي سنڌي ٻيارا ٻارَ.

ڪير جيان هن من جا اڇا.
تارن وانگر چمڪن ٿا ٻيا.
لهندا سنڌ ڌرتي جي سارَ.
سِيئي سنڌي ٻيارا ٻارَ.

ٻوليون مٿريون جڏهن ٻولن.
چپڙا پنهجا جيئن ٿا چورن
دل تان دور ٿين ٿا ٻارَ
سِيئي سنڌي ٻيارا ٻارَ.

ٻالڪڙن جون ٻوليون ٻاتيون.
اوچا ڳاٽ ۽ چوڙيون ڇاتيون.
اهڙا تن جا آهن ٻارَ.
سِيئي سنڌي ٻيارا ٻارَ.

ڌرتي سان پيار

ديس مسجھو گلزار ڪيون آڃ.
ڌرتي سان اڃ پيار ڪيون آڃ.
تاريخ وري ورجائي پئجي.
موشو جيئن لڪار ڪيون آڃ.
نفرت جي ساگر ۾ قوم مان.
پيار جو پيروتار ڪيون آڃ.
ڪلشت جو اڃ ڪنڌ مروڙي.
الفت جو اظهار ڪيون آڃ.
نيتن نياڻي هن ڌرتي سان.
پئجي جان تيار ڪيون آڃ.

صاحب خان ”سوره“ ميراڻي - نئون ديرو

Cell No : 0344 - 3919786

ڪاشي ۽ ڪانو

ڪانون جي ڪاشي مان ياري.
ياري ڪيڏي آهي پياري.

صبح سويرو گهر جي اڳڻ تي.
ڪانون جا ڪجهه ميڙاچن ٿا.
ڪان ڪان ڪندي ڪانو پيارا.
ڪون ڪڏهن پي ٿڪجي يون ٿا.
اهڙو تن جي حال ڏسي
ڪاشي ڪلندو ڪڏندو آهي.
جڏهن ڪانو وڃن ٿا موتي.
تڏهن ڪاشي روئندو آهي.

ڪانو به ڪاشي کي ٿا چاهن.
هن کي ڏسي ٻو شور مچائن.
ڪان ڪان جهڙيون ٻوليون ٻولي.
ڪاشي جي ٿا دل وندرائين.

ڪانو سان ڪاشي جي ياري.
ياري ڏاڍي آهي پياري.

ڪاشي مرغا (منهنجي پٽ)

کاشف رضا سولنگی (کاشی)

www.sindhsalamat.com

books.sindhsalamat.com

يادگيري

ڪاشف رضا سولنگي (ڪاشي) سولنگي جڏهن ننڍڙو هيو ته ڪانون ڪي مانيءَ جا پورا ڏيندو هيو، ڪانون سان ڪيڏندي ڪنهن جي اچڻ تي اڏامي ويندا هيا ته روئندو هيو ته ڪانون ڪي واپس گهرايو. نظم ”ڪاشي ۽ ڪانو“ پاڻو منار سولنگي اسان جي روبرو لکيو هيو.

ان کان علاوه پاڻو منار سولنگي سان منهنجي زندگيءَ جا ڪافي سال ادبي پروگرامن ۾ گڏ گذريا. سندس همٿائڻ ۽ مهرباني سان آءُ سنڌي ادبي سنگت شاخ نئون ديرو جو ميمبر ۽ عهديدار به رهيس، منهنجي ٻاراڻي ناول ”ترتيءَ جا رکوالا“ تي اڀياسِي ويهڪ پڻ ڪرائي هيائين. ڪتاب جي شروعات ۾ يادگار فوٽو (سائين امام المتقين امام راشديءَ جي ٿورن سان) ڏنل آهي.

صاحب خان ”سورھ“ ميرائي - نئون ديرو

Cell No : 0344 - 3919786

<http://soorihsindhiadab.website2.me>

سنت امر آ

سندڙيءَ جو سرتاج ڀٽائي،
رڪندو سنت جي لاج ڀٽائي.

سچل سائين ڌراڙن وارو،
سچ جوڻ بر جڳ کان کان ٿيارو.

سندڙيءَ جو شهباز به آهي،
سند تي جنهن کي ناز به آهي.

سامي يار سلوڪن ۾،
آءُ ملوڪ ملوڪن ۾.

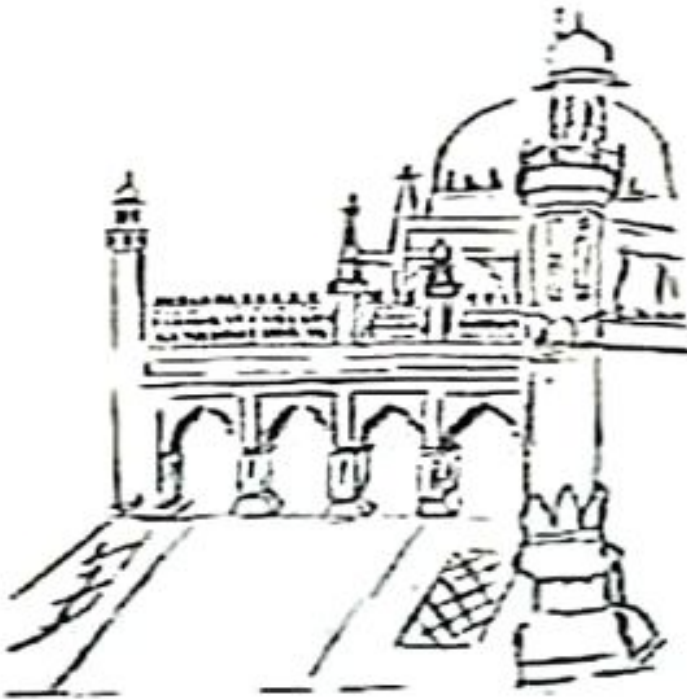
اڄ پي شاه عنايت سند ۾،
سچ جي آءُ علامت سند ۾.

هوشوءَ دولهه دريان خان،
پوءِ جا مانجهي مڙس مٿان.

دودي هيمن جهڙا ماڻهو،
امر رهن ٿا اهڙا ماڻهو.

آڃان چوڻ ٿو ويڙي سند ۾،
ٿيندا سنڌي ڏيڙي سند ۾.

سند امر آ، رهندي سنڌ،
منهنجي قربان ان تي چنڊ.

ٽڪا ٽرستا

جيگل منهنجي ماءُ.
تنهنجي دغا ساڻ ته پو.
لڳندو ته ڪوسو واٽ.

منهنجا ننڍڙا پاءُ.
ڪاوڙ ڪرڻ ايتري.
هان هي شئي ڪاءُ.

اڳتي هلندو حل.
ياڻهي رستو ڏيندا.
راه جا توکي جبل

قيمتي آهر هڪ يل.
اٿي ڪجهه اٿيندي له سوچ.
واندو ويهي هٿ نه مڪل.

جڳ جڳ جيئي سنڌڙي.
هن تان آ قريان.
تنهنجي منهنجي جندڙي.

سڄي

سڄ سدا ڳالهائڻ پڄڙا.
سڄ سدا ڳالهائڻ.

سڄ جي راه تي هڪ ڀي هڪندي.
سڄ نه پئي پائڻ پڄڙا.
سڄ سدا ڳالهائڻ.

ڌرتي تنهنجي جيڳل آهي.
هن سان نينهن نياڻ پڄڙا.
سڄ سدا ڳالهائڻ.

وين مان ڪجهه ورتو ناهي.
اڳتي قدم وڌائڻ پڄڙا.
سڄ سدا ڳالهائڻ.

آء به جيڪر پڙهڻ وڃان ها

صبح سويرو
ادڙا اڏريون.
ننڍڙا ننڍڙيون.
وهنجي ستهنجي.
اڃرا اڃرا ڪپڙا بهري.
هٿ ۾ ڦري ڪلڪ سنڀالي.
جڏهن وڃن ٿا مڪتب ڏي.
تڏهن ڪنهن قوت پاڻ تي بيهي.
اٿين اٿين وارن وارو.
ميرن ميرن ڪيڙن وارو.
ڪڏن ڪڏن ڳڻڻ وارو.
ننڍڙا اڏڙو.
هٿ ۾ چولن ٿاڻ جهلي.
ميرن. ڪڏن. ڳڻڻ تي.
اڃرا اڃرا لڙڪ وهائي.
دل ٿي دل ۾ سوجيندو آ.
آء به جيڪر پڙهڻ وڃان ها
ينهنجي ننڍڙي ڦهلي تي.
ايتا سڀا اکر نڪان ها.
آء به جيڪر پڙهڻ وڃان ها.
آء به جيڪر پڙهڻ وڃان ها.

ريل ۽ پار

ڏاڏي ڏاڏيان ريل هلي ٿي.
 ماڻهو منزل سڀ ڇڏي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 چڪ چڪ چڪ چڪ چڪ چڪ.
 پري کان هي آواز ڪڍي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ڪاڪن جو آڦل ڪرايو.
 ٻارن کان هي خوف وٺي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 جيئي آءِ ڊگهي هيءَ گاڏي.
 اڏو پارو تيز هلي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ويهندي هن ٻرائين لڳندو آءِ.
 چڻ ڪي سريلا ڪيت چوي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.
 ڊوڙو پارو ريل اچي ٿي.

فلسطيني ٻار

فلسطيني ٻار
پنهنجو معصوم ۽ مرجهايل چهرو.
پنهنجن ٻين ڳوڏن تي رکي.
سوچي ٿو.
هي جو ويل ٿين ٿا منهنجي ديس تي.
هي جو جهاز ٻي ڪيرائين ٿا هتي.
هي جو ٽينڪون گولا ورائين ٿيون هتي.
هي جو منهنجي ملڪ جا.
سڀ جوان.
ڀوڙها.
ٻار.
بي گهر آهن.
۽ رڌل آهن. ديس جي دفاع ۾.
ڇا ٻين ملڪن جا ماڻهو به.
ائين بي گهر هوندا.
منهنجي ملڪ جي ماڻهن جيان.

ڌرتيءَ ۽ ٻار

ڌرتي آ، آڪاش اسان جو.
پاڻ سندس جا تارا آهيون.
ڏاڏا کيس پيارا آهيون.

پو به قبول ڪري ٿي سڀ کي
توڙي ڪوڄها ڪارا آهيو.
ڏاڏا کيس پيارا آهيون.

سڀ کي ٿي هڪجهڙو پائين.
پٽڙا هن جا سارا آهيون.
ڏاڏا کيس پيارا آهيو.

ٻاجه پري آ ماءُ اسانجي.
پاڻ به سڀ ٻاجهه آهيو.
ڏاڏا کيس پيارا آهيون.

ٻاراڻا ٻول

روڊ تي ٻس.
ٻس ۾ پاڻي.
ننڍڙا اڏڙا
تنهنجو رب ساڻي.

شهر ۾ روڊ
روڊ ۾ لاڙو.
هلو ته ڏسئون هلي.
گهو جو پاڙو.

روڊ تي ٻس.
ٻس ۾ تيل
چورن کي ملندو.
آخر جيل.

روڊ تي ٻس.
ٻس ۾ گرمي.
منهنجو پيءُ.
اهي ڪڙمي.

روڊ تي ٻس.
ٻس ۾ ڦٽير.
رونو ٻارن کي.
سمجھين ٿا ڦٽير.

روڊ تي ٻس.
ٻس ۾ سامان
اسانجي گهر
آيا مهمان.

سهي نانه وارو سھڻو ماڻھو منٺار سولنگي.
شاعرن جي ان ڪٽ لڻي قطار ۾ نمايان نظر
ايندڙ. موهن جي دڙي جي مٽيءَ مان گھڙيل 15
جون 1967ع ۾ نئون ديرو ۾ جنم ورتائين. اها
جون جي مهيني جي ڪرامت آهي جو، سندس
طبيعت پرچوس هوندي آهي ۽ نالي جو شخصيت
تي اثر ٿيڻ ڪري، هي من ۽ نار به آهي.

اڀڻ بجا طور تي چئي سگهجي ٿو ته منٺار
جي سپاءَ ۾ اونهارو به آهي ته سيارو پڻ. تعليم،
ڊگري جي حساب سان M.A اٿس. ڊگري جي
حوالي سان روپيو کاتي ۾ ننڍڙو ڪامورو آهي.
ادب سان هن جو چاهه تڏهن کان آهي، جڏهن
کان پاڻ به چاهه جي لائق هو.

سال 1980ع کان قلم جهليو اٿس. ”بجد“
(ٻارن جي دنيا سنگت) کي نئون ديرو ۾ سرگرم
ڪرڻ، يونٽ ڪولڻ ۽ علمي ادبي ڪمن لاءِ جاکوڙ
ڪرڻ هن جي ڪارڪردگي رهي آهي.

ٻارن جي دنيا سنگت جو مرڪزي صدر پڻ
ٿيو. تنهن کانسواءِ سنڌي ادبي سنگت سنڌ جو
پڻ 1992-93 ۾ متحرڪ چورس سيمپلري
رهي چڪو آهي. سندس پهريون شعر ٻارڙن لاءِ ٿي
هو، جيڪو 1983ع جي آگسٽ ۾ روزانو ”آفتاب“
۾ ڇپيو هو.

منٺار کي سٺو شاعر قرار ڏيڻ وارو آلا ڪير
اهيان؟

هوشن به خوشبوءِ کي ڪير لکائي ٿو
سگهي؟ ۽ خوشبوءِ پاڻ به چاهي ته پنهنجو پاڻ کي
لکائي ته ٿي سگهي.

ٻارن لاءِ هڪ ڪتاب جو واڌارو ڪري، منٺار
پنهنجو ڪردار ادا ڪيو آهي. جنهن تي سڀني کي
خوشي ٿيندي. آڏا به سرهاڻي محسوس ڪريان ٿو.

طارق قريشي

Price: Rs. 30-00